

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η άρτια Άνναμπελλά ντε Πιέν είν' έρωτευμένη με τόν γιού του τρομερού κοινοσταύλου Μουνορασιού, τόν γένητο Φραγκίκο. Συγχρόνως όμως την αγαπά κι' ο άδελφός του Φραγκίκο, Έρρικος, και, για νά την έκδηληθή προδίει τόν έρωτά της στό γέρο πατέρα της. Ο άρχων ντε Πιέν την καταρτίει και τη διαίχειν κι' τού σπύτου. Έπειθαίνει όμως ο Φραγκίκος και την παυτρεύει την ίδια νότα. Ίουστονως όμως ο πατέρας της άναμπελλά πεθαίνει. Την ίδια αλλη νότα γυρίζει έρωτικά στόν γιού του ο κοινοσταύλος και διαταζει τόν Φραγκίκο νά φύγη για τον πόλεμο. Ο Φραγκίκος έμπιστεύεται τήν Άνναμπελλά στον Έρρικο και φύγει. Ο Έρρικος όμως τρέχει τού σπύτου της Άνναμπελλά και ζητεί νά τήν κάνει διά της βίας δική του. Η Άνναμπελλά καταφεύγει από σπύτου της τροσύ της, όπου γενναίει, μετά μερικώς μήνες, ένα χωριτόκο κοριτσάκι, τή Λουίζα.

Ένας χρόνος περνά κι' έρχονα ο Φραγκίκος πού τόν νομίζαν όλοι νεκρό, έναγυριζει. Ο Έρρικος, για νά κρύψη την άτιμία του, τού λέει ότι η Άνναμπελλά τον άπάρχει, απειλώντας συγχρόνως τόν σπύτου νά έλθ' έξω από τήν πόλιν, τού σπύτου τήν έχει άφάρχει ο άροισμένος του-πίστης Παρτανγιόν, άν τόν διαφεύγει. Η Άνναμπελλά οσπείνει... Ο Φραγκίκος ζητεί τότε τόνονα τού συνεόγου της κι' ο Έρρικος τού λέει ότι είν' αότος Μονογαγιόν και ο Έρρικος τραυματίζεται θανάσιμα. Η Άνναμπελλά, στην οποία άπέδωσε ήδη τόν παιδί της ο Παρτανγιόν, τρέχει τώρα πάλι νά συναντηθ' ο Φραγκίκο, Συνατά όμως τόν σκληρό και άδυσώχητο πατέρα του, στον όποιο διηγείται τά πάντα, μα ο κοινοσταύλος δέν συγκινείται. Τή δίνει νά ύπογραφή ένα έγγραφο διαλύσεως τού γάμου της, απειλώντας τή ότι διαφορική έλθ' ο συλακή τόν Φραγκίκο ισούδι!

Η Άνναμπελλά αναγκάζε-ται νά ύπογραφή... Χρόνια περνούν τού μεταξά... Ο Φραγκίκος παυτρεύει τήν πριγκίπισσα Λουίζα, χωρίς νά τήν αγαπά, έπιλογή τού Βασιλέως. Η Άνναμπελλά έλθ' τώρα στό Παρίσι, έρημη, κρυμμένη άπ' τά μάτια τών αδελφών Μουνορασιού πού άπτανε κι' οι δύο νά τήν έρωτήν. Ο πατέρας, Παρτανγιόν, φύγει προς άναζητήριον περιπέτειών. Ο γάμος τού μετρώος παιδι, μένει μόνος στό Παρίσι κι' έρωτεύεται τρέλλά τήν κρητή της Άνναμπελλάς Λουίζα ποίχει μεγαλίσαι έπίσης έπισημότη. Η Βασιλοκίττα Άννα, κερτή τών Μάδικων πού μισεί βασιλεία τή Βασιλίσα της Νασάρως Ίωάννα ντ' Άλμπρε, προκαλεί μία έπίθεση τού λαού ένοχόν της, για νά τήν έκτονισή άς Ούβενστί. Ο όλος όρμα κατά τή Βασιλίσησ ματαιώνεται, όλα έπιθαίνει μέ γάμο τού σπαθί του και τήν σάει ο Ζάν ντε Παρτανγιόν.

□ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Η Ρίμψη (Τού Κ. Κίσελ)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Μόλις κτύπηαν μέσα, ένας ύπνετης ώδηγησε τή βασιλίσα και τής συνώδισ της σ' ένα δωμάτιο.

Έκει ένας γίρας με χρυσή πύξη και με μικρά γεννάδια καθόμα σ' ένα τραπέζι, έτίον στό όποια έπήχαν τρέι πλαστίγγες διαφάνων μεγεθών.

Ο γίρας έρωίξε ένα διατερωτικό βλέμμα στην Ίωάννα ντ' Άλμπρε και ένα ελαφρό χαμόγελον άφηνε στό χείλη του.

— Ά, ή, άνιγράξε με τόνο γγκαρδίας φιλοφροσύνης, έστει πάλι έδώ! Μα γιατί; Πέσανον τρία χρόνια από τότε πού σάς ξανάειδα, αλλά έχω κρατήσει τόν όνομά σας εκεί στό σημειωματάριο μου...

— Είμαι ή κυρία Λερού! άπάντησε ψυχρά ή βασιλίσα.

— Άπ' τού στόμα μου τού πήρατε... έστε ο γέρον, και δέν άμφιβάλλω ότι θίχετε άκόμα ζώνονα μαργαριταρένιο περιδέραιο ή καμιά διαμαντένια καρτίτσα για νά πούλησετε στόν καλό Ίσαάκ Ρομπιέν...

Η Ίωάννα ντ' Άλμπρε δέν είχε άφήσει από τά χέρια της ένα μικρό δεματίονο σακκούλι, όταν τού πλήθος είχε όρμισε εναντίον της. Τό έβαλε λοιπόν τώρα ένανός στό τραπέζι και άνοιγόντας τόν, άφηνε νά πύξη τόν περιεχόμενό του. Τά μάτια τού Ίσαάκ Ρομπιέν έσπνήηροδόβλησαν.

— Άπλωσε τά χέρια του στό διαμάντια, στό ρομπιάνια, στό μαγαράδια, στόεις άμέτρητους πού έλαμταν στό τραπέζι, άνατανάκλόντας τόν ένα στό άλλο της λάμψεως των. Τά δαχτύλα του χάιδεονά τά πολύτιμα έκείνα πετρώδια με στοργή, σαν νύχαν ζωή...

Άλλά κι' ο Παρτανγιόν άκόμα, μπροστά σ' τέτοιον θησαυρό, μπροστά στους φρεγγυόβλους έκείνους λίθους, άνοιξε μέ κατάπληξη τά μάτια του κι' αίσθήθηκε μία μεγάλη φρίκισα.

— Και νά σκεφτή κυνεις, έλεγε μέσα του, ότι με τού μικρότερο άπ' αυτά τά πετρώδια μπορούσα νά γίνω πλούσιος!

“Άλλ’ άμέσως ο Ζάν έπαύθηκε στην πενή προαγματικότητα και για νά μην τόν κρυφή ξανά ο πόθος τού θησαυρού, άρχισε νά πετατρή από τόν κεφάλι άς τά πόδια, τήν Ίωάννα ντ' Άλμπρε.

Η βασιλίσα της Νασάρως ήταν τώρα μία γενναία σπανταδιή χρόνον και φαινόταν άκόμα τόν πένθος τού σπύτου της. Ο σπύτος της Άντωνίος τών Βορδώνων, είχε πεθάνει στό 1562. Ήταν άσθενής χωροκίτης άνήρωτος και άναποτάσιτος και ή μόνη κόρη πράξι του ήταν νά πεθάνη νεοίς άφινόντας τόν πένθο έλευσέτου τή νότα του με τόν άνδριό, τούζωρ κι' έπιχε οριστικό πένθος.

Τά μάτια της βασιλοσής ήταν σταγιά, αλλά τού βλέμμα της είχε τήση δύναμη, ώστε εισχωρούσε στό κατάθωδο της καρδιάς. Η φωνή της ένθουσιόθηκε, τού βασιμά της έντεφίφταν.

Η Ίωάννα για νά μόνη άγάτη, μία και μόνη στοργή είχε τώρα πάλι, τού γιού της.

Εν' αυτών είχε πούλησει στην άζη τή μισά της διαμάντια και τούρα πούλουμε ο, τι άλλο της είχε μόνη από τον παλιό βασιλόκο πλούτο της.

Στό μεταξύ αυτό, ο Ίσαάκ Ρομπιέν έξέτασε τά πετρώδια κι' έκανε διαφόρους ύπολογισμούς.

— Κυρία, είπαε κατόπιν άπόπειρα στη βασιλίσα, τά πετρώδια σας άξιζον έκατόν πενήντα χιλιάδες σούβλα. Σας προσφέρω λοιπόν έκατόν σαράντα χιλιάδες. Τά ύπόλοιπα θάνα τού κέρδους μου...

— Δέχομαι, άποκριθηκε ή Ίωάννα.

Χωρίς νά προσέχη τίποτε άλλο ο Έβραός, τούισσε μία συναλίκαρμιστική, τήν υλόγραψε και τήν έδωσε στην Ίωάννα ντ' Άλμπρε, άφινόντας :

— Είμαι πάντοτε στις διαταγές σας, κυρία.

Η βασιλίσα της Νασάρως άναπαύστηκε. Ένας καδός στεναγμός έξήγε άπ' τού σπύτου της. Τά νοσηματα αυτά ήταν τά τελευταία της. Άπεχαρήθησε λοιπόν με μία κίνηση τού χεριού της τόν έικομο κι' έφυγε μαζί με τήν Άλίση.

Ο Παρτανγιόν της ακολούθησε έπιλοπότες άπ' ό,τι είδε.

Η Ίωάννα ντ' Άλμπρε βγήκε άμέσως έξω από τόν Παρίσι. Διαζώσια βήματα πού πέρα από τήν πόλη τού Άγιου Μαρτίνου πύριμενε μία ταχυδρομική άμαξα με τέσσαρα σπιλάκια άλογα.

Η βασιλίσα της Νασάρως έφτασε άς τήν άμαξα, άφηνε ν' άνοήη προθή ή Άλίση ντε Λουβ' και, γροθίζοντας πρής τόν Παρτανγιόν, τού έλε με τήν τόσο άριμονική φωνή της :

— Κύριε, έστέι δέν είσατε από κείνους πού άνοχόντα σ' ένα ξερό νήγισσάπο. Είσατε έπίστης τών ήρωικών χρόνων... Άποχαμειόντας σας λοιπόν, δέν έχω νά σας πω παρά μόνον αυτό, ότι είχαμε μούζο μόν την άνάμνηση τού ένγενεστέρου Ιωάννου τού κόσμου!...

Συγχρόνως τού άπλωσε τού χέρι. Ο όσραίος έπίστης ύποκλήθηκε με τή συνθησιμένη του χάρι και τού φίλησε με σεβασμό.

Η άμαξα κατόπιν άπομακρύνθηκε γρήγορα. Ο Ζάν ντε Παρτανγιόν έμεινε άρεκτη ώρα στην ίδια θέσι, άκίνητος και συλλογισμένος.

— Ίππότης τών ήρωικών χρόνων!... Ήρωας!... Έλεγε. Και γιατί άχι;... Έλα μόνον πούγγαν τά δούχα μου κυοφείλα!... Έλα πού πενώ!...

Έπειτα γύρισε σφριζόντας πίσω, τή στιγμή πού έκλειναν ή πύλες της πόλεως και μετά μία ώρα έφωρεγε μία ψητή κόττα στό «Ξενοδοχείο της Μάντισσας», έχοντας μπρός του τρέι μοτιλίτες γεμάτες κρασί. Άποσφίθηκε ύστερα στό δωμάτιό του και κοιμήθηκε ήσυχια.

Τήν άλλη μέρα έφύσησε πολύ άργά. Μόλις σηκώθηκε, έρωίξε στούς όμους τόν έναν παλιό μανδύα κι' άρχισε νά οράθη τού εσχίμενο έπενδύτου του.

